

- (iii) ustały, ale zaistniały inne okoliczności, które udaremniły lub mogą udaremnić przekazanie osoby, której dotyczy wniosek, w wymaganym terminie wynikającym z ustalenia nowej daty przekazania?

⁽¹⁾ Decyzja ramowa Rady 2002/584/WSiSW z dnia 13 czerwca 2002 r. w sprawie europejskiego nakazu aresztowania i procedury wydawania osób między państwami członkowskimi (Dz.U. L 190, s. 1).

Odwołanie od wyroku [Sądu] (ósma izba) wydanego w dniu 24 września 2015 r. w sprawie T-674/11 TV2/Danmark/Komisja Europejska, wniesione w dniu 7 grudnia 2015 r. przez Viasat Broadcasting UK Ltd

(Sprawa C-657/15 P)

(2016/C 059/07)

Język postępowania: duński

Strony

Wnoszący odwołanie: Viasat Broadcasting UK Ltd (przedstawiciele: M. Honoré i S. Kalsmose-Hjelmborg, adwokater)

Druga strona postępowania: TV2 Danmark A/S, Komisja Europejska, Królestwo Danii

Żądania wnoszącego odwołanie

- Uchylenie pkt 1 sentencji wyroku Sądu z dnia 24 września 2015 r. w sprawie T-674/11 TV2/Danmark/Komisja (zarzut 1); oraz
- uchylenie tej części wyroku Sądu z dnia 24 września 2015 r. w sprawie T-674/11 TV2/Danmark/Komisja, w którym Sąd uwzględnił część trzecią podniesionego przez skarżącą zarzutu pierwszego (zarzut 2); oraz
- pozostawienie w mocy decyzji Komisji w zakresie dotyczącym wniesionej przez TV2 I Królestwo Danii skargi o stwierdzenie nieważności; oraz
- nakazanie TV2/Danmark i Królestwu Danii, będącym skarżącymi w pierwszej instancji, pokrycia kosztów poniesionych przez Viasat.

Zarzuty i główne argumenty

W ramach pierwszego zarzutu Viasat podnosi, że Sąd błędnie uznał, iż Komisja dopuściła się błędu uznając, że wpływy z reklam uzyskiwane przez TV2 Reklame A/S w latach 1995 i 1996 stanowią pomoc państwa.

Viasat twierdzi następnie, że te wpływy z reklam z lat 1995 i 1996 wiązały się z przeniesieniem zasobów państwowych, ponieważ przechodziły one przez kontrolowane przez państwo spółkę TV2 Reklame A/S i TV2 Fond. Następnie Viasat podnosi, że to duński minister kultury (Kulturministeren) w porozumieniu z komisją finansów duńskiego parlamentu (Folketingets Finansudvalg) decydował o konkretnym sposobie wykorzystania tych środków. Sąd dopuścił się również błędu uznając, że TV2 mogła sobie rościć prawo do zasobów TV2 Fond czy też ich części.

W ramach drugiego zarzutu Viasat twierdzi, że Sąd dopuścił się błędu uwzględniając twierdzenie skarżącej o spełnieniu w niniejszym przypadku drugiej z przesłanek Altmark (pkt 88-111). Wnosząca odwołanie zauważa, że Sąd w swym wyroku ustosunkowuje się jedynie do tej interpretacji zaskarżonej decyzji, którą Komisja winna była jego zdaniem zawrzeć w przedstawionych mu pismach procesowych, nie analizując przy tym uzasadnienia wynikającego ze spornej decyzji. W motywach 114-116 nie ma zaś niczego, co mogłoby świadczyć o tym, że druga z przesłanek Altmark obejmuje wymóg efektywności beneficjenta rekompensaty.

Dlatego Sąd winien był zająć stanowisko w kwestii tego, czy Komisja może zgodnie z prawem w związku z drugą z przesłanek Altmark wymagać tego, by nie tylko można było oszacować przyszłe wpływy TV2 z reklam (czyli stronę przychodów), lecz również — kosztową stronę obliczania tej rekompensaty.

Zdaniem Viasat postawiony przez Komisję wymóg wystarczającej przejrzystości kosztów jest logiczną i konieczną konsekwencją dużej swobody, z jakiej korzysta podmiot świadczący usługę publiczną w sektorze nadawczym: zob. m.in. pkt 214 w wyroku BUPA/Komisja, T-289/03, EU:T:2008:29.

Potrzeba przejrzystości tych kosztów ma też znaczenie w kontekście pozostałych kryteriów Altmark: zob. wyrok Sądu Viasat/Komisja, T-125/12, EU:T:2015:687 pkt 80-83.

**Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Hanseatisches
Oberlandesgericht in Bremen (Niemcy) w dniu 9 grudnia 2015 r. – postępowanie karne przeciwko
Robertowi Caldararu**

(Sprawa C-659/15)

(2016/C 059/08)

Język postępowania: niemiecki

Sąd odsyłający

Hanseatisches Oberlandesgericht in Bremen

Strony w postępowaniu głównym

Robert Caldararu

Druga strona postępowania: Generalstaatsanwaltschaft Bremen

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy art. 1 ust. 3 decyzji ramowej Rady z dnia 13 czerwca 2002 r. w sprawie europejskiego nakazu aresztowania i procedury wydawania osób między państwami członkowskimi ⁽¹⁾ (2002/584/WSiSW) należy interpretować w ten sposób, że ekstradycja w celu przeprowadzenia postępowania karnego jest niedopuszczalna, jeżeli istnieją poważne podstawy wskazujące na to, że warunki pozbawienia wolności w państwie wydającym nakaz naruszają prawa podstawowe danej osoby i ogólne zasady zagwarantowane w art. 6 Traktatu o Unii Europejskiej, czy też należy go interpretować w ten sposób, że państwo wykonujące nakaz w tych przypadkach może lub musi uzależnić rozstrzygnięcie o dopuszczalności ekstradycji od uzyskania gwarancji, że zostaną zapewnione odpowiednie warunki pozbawienia wolności? Czy państwo wykonujące nakaz może lub musi sformułować w tym względzie konkretne wymagania minimalne w stosunku do gwarantowanych warunków pozbawienia wolności?
- 2) Czy art. 5 i art. 6 ust. 1 decyzji ramowej Rady z dnia 13 czerwca 2002 r. w sprawie europejskiego nakazu aresztowania i procedury wydawania osób między państwami członkowskimi (2002/584/WSiSW) należy interpretować w ten sposób, że organ sądowy wydający nakaz jest także uprawniony do udzielenia gwarancji, iż zostaną zapewnione odpowiednie warunki pozbawienia wolności, czy też uprawnienie to regulują krajowe przepisy dotyczące podziału kompetencji państwa członkowskiego wydającego nakaz?

⁽¹⁾ Dz.U. L 190, s. 1.

**Odwołanie od wyroku Sądu (ósma izba) wydanego w dniu 24 września 2015 r. w sprawie T-125/12
Viasat Broadcasting UK Ltd/Komisja Europejska, wniesione w dniu 8 grudnia 2015 r. przez Viasat
Broadcasting UK Ltd**

(Sprawa C-660/15 P)

(2016/C 059/09)

Język postępowania: angielski

Strony

Wnoszący odwołanie: Viasat Broadcasting UK Ltd (przedstawiciele: M. Honoré i S. Kalsmose-Hjelmborg, adwokater)